

DOMSTOLENS DOM (tredje avdelningen)

den 30 april 2025 (*)

” Begäran om förhandsavgörande – Asylpolitik – Flyktingstatus eller status som alternativt skyddsbehövande – Direktiv 2011/95/EU – Artikel 12.2 b – Artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Undantag från flyktingstatus – Skäl – Grovt icke-politiskt brott som begåtts utanför tillflyktslandet av en person innan denne fick tillträde som flykting – Betydelsen av att straffet har avtjänats ”

I mål C-63/24 [Galte](i),

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Högsta förvaltningsdomstolen i Litauen) genom beslut av den 24 januari 2024, som inkom till EU-domstolen den 26 januari 2024, i målet

K.L.

mot

Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos,

meddelar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Lycourgos (referent) samt domarna S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei och N. Fenger,

generaladvokat: L. Medina,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Litauens regering, genom V. Kazlauskaitė-Švenčionienė och E. Kurelaitytė, båda i egenskap av ombud,
- Belgiens regering, genom M. Jacobs och M. Van Regemorter, båda i egenskap av ombud,
- Tysklands regering, genom J. Möller och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom R. Bénard och O. Duprat-Mazaré, båda i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och A. Hanje, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom F. Blanc, M. Debievre och J. Jokubauskaitė, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande, följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 12.2 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9), jämförd med artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan K.L. och Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos (migrationsavdelningen vid Republiken Litauens inrikesministerium) (nedan kallad migrationsavdelningen). Målet rör migrationsavdelningens beslut att inte bevilja K.L. flyktingstatus.

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

- 3 Konventionen om flyktingars rättsliga ställning undertecknades den 28 juli 1951 i Genève (*United Nations Treaty Series*, vol. 189, s. 150, nr. 2545 (1954)) och trädde i kraft den 22 april 1954. Den har kompletterats och ändrats genom protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, som antogs i New York den 31 januari 1967, vilket i sin tur trädde i kraft den 4 oktober 1967 (nedan kallad Genèvekonventionen).
- 4 Artikel 1.F i Genèvekonventionen har följande lydelse:

”Stadgandena i denna konvention äga icke tillämpning på den beträffande vilken föreligger allvarliga skäl antaga, att han

...

b) förövat grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet, innan han erhöll tillträde till detsamma såsom flykting; eller

...”
- 5 I artikel 33 i denna konvention anges följande:

- ”1. Fördragsslutande stat må icke, på vilket sätt det vara må, utvisa eller avvisa flykting till gränsen mot område varest hans liv eller frihet skulle hotas på grund av hans ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning.
2. Denna bestämmelse må likväl icke åberopas av flykting, vilken det föreligger skälig anledning att betrakta som en fara för det lands säkerhet i vilket han uppehåller sig eller vilken, med hänsyn till att han genom lagakraftäggande dom har dömts för synnerligen grovt brott, utgör en samhällsfara i sagda land.”

Unionsrätten

- 6 Skäl 4 i direktiv 2011/95 har följande lydelse:

”Genèvekonventionen ... utgör grundstenen i det folkrättsliga systemet för skydd av flyktingar.”
- 7 I artikel 12.2 i direktivet föreskrivs följande:

”En tredjelandsmedborgare eller en statslös person kan inte anses som flykting om det finns synnerliga skäl för att anta att

...

b) han eller hon har förövat ett grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet innan vederbörande fick tillträde till det landet som flykting, vilket innebär den tidpunkt då uppehållstillstånd utfärdades på grundval av beviljad flyktingstatus; särskilt grymma handlingar, även om de begåtts i förment politiskt syfte, får betecknas som allvarliga icke-politiska brott,

...”

8 I artikel 21.1 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska i enlighet med sina internationella förpliktelser respektera principen om non-refoulement.”

Litauisk rätt

9 I artikel 86.1 i Lietuvos Respublikos įstatymas dėl užsieniečių teisinės padėties Nr. IX-2206 (Republiken Litauens lag nr IX-2206 om utländska medborgares rättsliga ställning) av den 29 april 2004 (Žin., 2004, nr 73–2539) anges, i den version som är tillämplig i det nationella målet, följande:

”En asylsökande ska beviljas flyktingstatus om han eller hon med anledning av välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politisk åskådning befinner sig utanför det land där han eller hon är medborgare och inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill begagna sig av det landets skydd, eller om han eller hon är en statslös person som av samma skäl som nämnts ovan befinner sig utanför det land där han eller hon tidigare hade sin vanliga vistelseort och som inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill återvända dit, såvida han eller hon inte omfattas av de skäl till undantag som anges i artikel 88.1 och 88.2 i denna lag”.

10 I artikel 88.2 och 88.3 i samma lag föreskrivs följande:

”En asylsökande som uppfyller kriterierna i artikel 86.1 i denna lag ska inte beviljas flyktingstatus om det finns synnerliga skäl för att anta att han eller hon före inresan till Republiken Litauen har förövat ett grovt icke-politiskt brott (särskilt grymma handlingar, även om de begåtts i förment politiskt syfte, får betecknas som allvarliga icke-politiska brott) eller har gjort sig skyldig till gärningar som strider mot Förenta nationernas syften och grundsatser eller har anstiftat eller på annat sätt deltagit i förövandet av sådana brott eller gärningar”.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

11 K.L. är en tredjelandsmedborgare som den 17 februari 2022, efter att olagligen ha passerat gränsen mellan Belarus och Litauen, ingav en ansökan om asyl och tillfälligt uppehållstillstånd i sistnämnda medlemsstat. Han uppgav att han vid tre tillfällen hade dömts till ansvar av myndigheterna i sitt ursprungsland utan grund, och att det verkliga skälet till dessa fällande domar var hans politiska oppositionsverksamhet. K.L. lämnade sitt ursprungsland då han fick kännedom om att landets brottsbekämpande myndigheter hade börjat hålla förhör med ett antal andra personer, vilket han tolkade som ett tecken på att ett nytt åtal mot honom höll på att förberedas på grund av spridningen av politisk information och anordnandet av demonstrationer.

12 Migrationsavdelningen ansåg att K.L. kunde göra anspråk på flyktingstatus i Litauen. Den ansåg nämligen att den omständigheten att den berörda personen offentligt kritiserat myndigheterna i sitt ursprungsland utgjorde ett möjligt skäl till förföljelse av honom. Enligt migrationsavdelningen skulle K.L. med största sannolikhet gripas och åtalas i sitt ursprungsland på grund av vad han publicerat på sociala medier.

13 Med hänsyn till de straffrättsliga förfaranden som K.L. tidigare hade varit föremål för och omfattningen av de påföljder som utdömts, ansåg migrationsavdelningen emellertid att han hade begått gärningar som skulle kvalificeras som ”grova icke-politiska brott” i den mening som avses i

artikel 88.2 led 3 i Republiken Litauens lag nr IX-2206 om utlänningars rättsliga ställning, i den lydelse som var tillämplig i det nationella målet.

- 14 Genom beslut av den 16 januari 2023 avslog migrationsavdelningen K.L.:s ansökan om internationellt skydd. Samtidigt beviljades K.L. emellertid ett tidsbegränsat uppehållstillstånd med motiveringen att det var förbjudet att avlägsna honom till ursprungslandet, där han kunde utsättas för förföljelse på grund av sin politiska åskådning.
- 15 Genom dom av den 30 mars 2023 ogillade Vilniaus apygardos administracinis teismas (Regionala förvaltningsdomstolen i Vilnius, Litauen) K.L.:s överklagande av detta beslut. K.L. överklagade då domen till Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Litauens högsta förvaltningsdomstol), som är den hänskjutande domstolen i målet.
- 16 K.L. gjorde vid den hänskjutande domstolen gällande att han redan hade avtjänat det straff som han hade dömts till för det brott på grund av vilket migrationsavdelningen vägrade att bevilja honom flyktingstatus. Med åberopande av publikationer från Förenta nationernas flyktingkommissariat (UNHCR) gjorde han följaktligen gällande att bestämmelsen om undantag från flyktingstatus i artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 inte längre var tillämplig.
- 17 Migrationsavdelningen ansåg att varken direktiv 2011/95 eller litauisk lagstiftning innehöll någon tydlig definition av begreppet ”grovt icke-politiskt brott”. Avdelningens kvalificering av ett av de brott som begåtts av den berörda personen såsom ”grovt icke-politiskt brott” baserade den på ett dokument från Europeiska stödkontoret för asylfrågor (Easo) från oktober 2021 med rubriken ”Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-political) Crimes”. På grundval av sidan 35 i Easos dokument från januari 2017 med rubriken ”Practical Guide: Exclusion” drog migrationsavdelningen slutsatsen att den behöriga myndigheten förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 för det fall den som ansöker om internationellt skydd redan har avtjänat sitt straff.
- 18 Enligt den hänskjutande domstolen har betydelsen av en sådan omständighet ännu inte blivit explicit fastställd, vare sig i domstolens domar av den 9 november 2010, B och D (C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661), respektive den 13 september 2018, Ahmed (C-369/17, EU:C:2018:713), i vilka EU-domstolen preciserade innebörden av artikel 12.2 b i direktiv 2011/95, eller i dokumenten från Easo. Easos dokument från januari 2016 med rubriken ”Exclusion: articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU)” innehåller inget ställningstagande i denna fråga, och i dokumentet från oktober 2021 med rubriken ”Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-political) Crimes” återfinns inte någon uttömmande förteckning över kriterierna för att avgöra vad som utgör ett grovt brott.
- 19 Då den hänskjutande domstolen anser att verkställigheten av den utdömda påföljden inte till sin art är hänförlig till grovheten hos den gärning som den som ansöker om internationellt skydd har begått eller till dennes individuella ansvar, vill den dessutom få klarhet om denna omständighet är av betydelse för tillämpligheten av artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 med beaktande av punkt 157 i UNHCR:s dokument HCR/1P/4/FRE/REV.4 från februari 2019, med rubriken ”Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 protocol relating to the Status of Refugees”, samt sidan 35 i Easos dokument från januari 2017 med rubriken ”Practical Guide: Exclusion”, varav det enligt den hänskjutande domstolen framgår att den omständigheten att den som ansöker om internationellt skydd redan har avtjänat sitt straff, har benådats eller har beviljats amnesti kan vara relevant vid tillämpningen av denna bestämmelse.
- 20 Den hänskjutande domstolen har dessutom erinrat om att enligt artikel 18 i stadgan ska rätten till asyl garanteras med iakttagande av reglerna i Genèvekonventionen och i enlighet med EU-fördraget och EUF-fördraget. EU-domstolen ska ha slagit fast, i punkt 50 i domen av den 2 maj 2018, K. och H.F. (Upphållsrätt och anklagelser om krigsförbrytelser) (C-331/16 och C-366/16, EU:C:2018:296), att de i artikel 1.F i Genèvekonventionen och i artikel 12.2 i direktiv 2011/95 föreskrivna skälen till undantag från flyktingstatus har införts i syfte att se till att inte bevilja flyktingstatus till sådana personer som inte anses värdiga det skydd som är förknippat med en sådan status.
- 21 Enligt den hänskjutande domstolen skulle det kunna strida mot detta syfte med ett obligatoriskt krav på att vid tillämpningen av artikel 12.2 b i direktivet ta hänsyn till verkställigheten av ett utdömt straff, en

benådning eller en amnesti. Detta skulle nämligen kunna leda till att bedömningen av brottets grovhet eller av den asylsökandes individuella ansvar är hamnar i bakgrunden.

22 Med detta sagt har den hänskjutande domstolen framhållit att skälen till att inte bevilja flyktingstatus, som utgör undantag från eller gränser för tillämpningen för humanitära normer, ska tolkas med särskild försiktighet. I punkt 18 i dokument EC/47/SC/CRP.29 av den 30 maj 1997, med rubriken ”Note on the Exclusion Clauses”, från UNHCR:s verkställande kommitté nämns kravet på att väga det brott som begåtts mot svårighetsgraden av den förföljelse som den berörda personen sannolikt skulle utsättas för i sitt ursprungsland. Den hänskjutande domstolen anser att detta krav är uppfyllt när, såsom i förevarande fall, principen om non-refoulement garanteras i förhållande till sökanden även för det fall vederbörande inte beviljas asyl.

23 Mot denna bakgrund beslutade Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Högsta förvaltningsdomstolen, Litauen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Ska artikel 12.2 b i [direktiv 2011/95], jämförd med artikel 18 i [stadgan], tolkas så, att det, vid bedömningen av huruvida gärningar som begåtts av en person som i övrigt uppfyller kriterierna för att beviljas flyktingstatus omfattas av det skäl till undantag från flyktingstatus som anges i artikel 12.2 b i direktiv 2011/95/EU, föreligger en skyldighet att beakta att denna person redan har avtjänat sitt straff, har benådats eller beviljats amnesti, eller andra liknande omständigheter?”

Prövning av tolkningsfrågan

24 Det ska inledningsvis påpekas att det framgår av begäran om förhandsavgörande att den person som ansöker om internationellt skydd i det nationella målet gjorde gällande att han redan hade avtjänat det straff som han hade dömts till för det brott på grund av vilket migrationsavdelningen vägrade att bevilja honom flyktingstatus. Det framgår av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har lämnat att det inte är fråga om nåd eller amnesti.

25 Det behövs således inte något svar från EU-domstolen på tolkningsfrågan vad beträffar dessa omständigheter för att målet vid den nationella domstolen ska kunna avgöras.

26 Den hänskjutande domstolen ska således anses ha ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 12.2 b i direktiv 2011/95, mot bakgrund av artikel 18 i stadgan, ska tolkas så, att myndigheterna, och i förvarande fall de behöriga domstolarna, i den berörda medlemsstaten, vid prövningen av huruvida gärningar som begåtts av en person som ansöker om internationellt skydd och som i övrigt uppfyller kriterierna för att beviljas flyktingstatus omfattas av det skäl till undantag från flyktingstatus som anges i artikel 12.2 b, ska ta hänsyn till den omständigheten att den sökande har avtjänat det straff som denne dömdes till för de gärningar som han eller hon begått.

27 Enligt artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 kan en tredjelandsmedborgare eller en statslös person inte anses som flykting om det finns synnerliga skäl för att anta att han eller hon har förövat ett grovt icke-politiskt brott utanför tillflyktslandet innan vederbörande fick tillträde till det landet som flykting.

28 Enligt fast rättspraxis följer det såväl av kravet på en enhetlig tillämpning av unionsrätten som av likhetsprincipen, att ordalydelsen i en unionsbestämmelse som, i likhet med artikel 12.2 b, inte innehåller någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar för fastställandet av bestämmelsens innebörd och tillämpningsområde, i regel ska ges en självständig och enhetlig tolkning inom hela Europeiska unionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Synnerligen allvarligt brott), C-402/22, EU:C:2023:543, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

29 Eftersom uttrycket ”grovt brott” inte definieras vare sig i artikel 12.2 b eller i någon annan bestämmelse i direktiv 2011/95, ska det tolkas i överensstämmelse med dess normala betydelse i vanligt språkbruk, med beaktande av det sammanhang i vilket det används och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som begreppet ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Synnerligen allvarligt brott), C-402/22, EU:C:2023:543, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

- 30 För det första framgår det av ordalydelsen i artikel 12.2 b att syftet med det skäl till undantag från flyktingstatus som anges där är att utgöra sanktioner för tidigare begångna handlingar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkt 103).
- 31 När det gäller den normala betydelsen av de ord som används kan det konstateras att ordet ”brott” syftar på faktiska omständigheter i det förflutna som är oföränderliga, det vill säga inte förändras efter den tidpunkt då brottet begicks. Bestämningen ”grovt” tillför däremot ett bedömningsmoment som kan förändras över tid. Det kan således inte uteslutas att bedömningen av hur grovt ett brott är kan variera mellan den tidpunkt då brottet begicks och den tidpunkt då en ansökan om internationellt skydd prövas.
- 32 Vad för det andra gäller den kontextuella tolkningen ska det påpekas att enligt artikel 18 i stadgan ska rätten till asyl garanteras med iakttagande av bland annat reglerna i Genèvekonventionen.
- 33 Såsom bland annat anges i skäl 4 i direktiv 2011/95 utgör Genèvekonventionen grundstenen i det folkrättsliga systemet för skydd av flyktingar. Bestämmelserna i direktivet ska följaktligen inte enbart tolkas mot bakgrund av direktivets systematik, utan även med beaktande av Genèvekonventionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 februari 2024, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Efterföljande religiös konvertering), C-222/22, EU:C:2024:192, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 34 Med beaktande av den roll som UNHCR har tilldelats genom Genèvekonventionen ska de dokument som detta organ har upprättat anses ha särskild relevans i detta sammanhang (dom av den 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Kvinnor som utsatts för våld i hemmet), C-621/21, EU:C:2024:47, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 35 Vad gäller artikel 1.F b i denna konvention, vars lydelse liknar lydelsen i artikel 12.2 b i direktiv 2011/95, anges det i punkt 157 i UNHCR:s dokument HCR/1P/4/Eng/REV.2 från februari 2019 – med rubriken ”Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees” – att den omständigheten att den som har dömts för ett grovt icke-politiskt brott redan har avtjänat sitt straff eller har benådats eller har beviljats amnesti också är av relevans.
- 36 För det tredje är syftet med skälen till undantag i direktiv 2011/95 att bevara trovärdigheten i det skyddssystem som införts genom direktivet i överensstämmelse med Genèvekonventionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkt 115).
- 37 EU-domstolen konstaterar att artikel 12.2 b i direktivet har ett dubbelt syfte: att inte bevilja flyktingstatus till sådana personer som inte anses värdiga det skydd som är förknippat med en sådan status och att förhindra att beviljandet av flyktingstatus gör det möjligt för personer som begått vissa allvarliga brott att undslippa straffrättsligt ansvar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 maj 2018, K. och H.F. (Uppehållsrätt och anklagelser om krigsförbrytelser, C-331/16 och C-366/16, EU:C:2018:296, punkt 50 och där angiven rättspraxis).
- 38 Att beakta den omständigheten att den som ansöker om internationellt skydd har avtjänat det straff som han eller hon har ådömts för de gärningar som vederbörande har begått strider inte mot detta dubbla syfte. Dels kan en vägran att ge flyktingstatus åt en person som redan har avtjänat det straff som han eller hon har ådömts för brottet i fråga nämligen inte motiveras av syftet att undvika att personen undgår sitt straffrättsliga ansvar för detta brott. Dels finner domstolen att när det gäller syftet att inte bevilja flyktingstatus till sådana personer som inte anses värdiga det skydd som är förknippat med en sådan status, så innebär den omständigheten att en person vid en viss tidpunkt i livet har begått allvarliga handlingar inte nödvändigtvis att denna person för all framtid har gjort sig ovärdig internationellt skydd utan att hänsyn tas till bland annat personens möjliga återanpassning.
- 39 Vidare finner EU-domstolen att ett beslut att på grundval av det skäl som anges i artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 inte bevilja flyktingstatus hänger samman med de begångna gärningarna svårighetsgrad, vilken ska vara så allvarlig att den berörda personen inte skäligen kan göra anspråk på det skydd som är förenat med flyktingstatus (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkt 108).

- 40 Det följer av fast rättspraxis att den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten endast får åberopa undantaget i artikel 12.2 b i detta direktiv efter att i varje enskilt fall ha gjort en fullständig prövning av de exakta omständigheter som myndigheten har kännedom om i syfte att avgöra huruvida det föreligger synnerliga skäl att anta att de handlingar som begåtts av den berörda personen, som i övrigt uppfyller kraven för att beviljas flyktingstatus, omfattas av detta undantag. Bedömningen av överträdelsens allvar kräver en fullständig prövning av samtliga omständigheter i varje enskilt fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 juli 2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Synnerligen allvarligt brott), C-402/22, EU:C:2023:543, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 41 Av detta följer att ett beslut om att inte bevilja en person flyktingstatus inte får fattas automatiskt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkterna 91 och 93, och dom av den 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punkt 49).
- 42 På denna punkt ska det påpekas att den omständigheten att EU-domstolen har slagit fast att det för att myndigheterna ska kunna besluta att inte bevilja flyktingstatus med tillämpning artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 inte krävs att den berörda personen vid tiden för beslutet utgör en fara för den mottagande medlemsstaten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 maj 2018, K. och H.F. (Uppehållsrätt och anklagelser om krigsförbrytelser), C-331/16 och C-366/16, EU:C:2018:296, punkt 50 och där angiven rättspraxis) och inte heller att myndigheterna gör en proportionalitetsprövning som på nytt medför en bedömning av de begångna handlingarnas svårighetsgrad (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkt 109) inte utgör ett hinder för att vid bedömningen av huruvida den berörda personen omfattas av nämnda skäl till undantag beakta det faktum att han eller hon har avtjänat sitt straff.
- 43 Det framgår av dessa överväganden att den omständigheten att den som ansöker om internationellt skydd har avtjänat sitt straff utgör en faktor som nödvändigtvis måste beaktas av den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten när myndigheten gör sin prövning av samtliga de omständigheter som föreligger i det enskilda fallet.
- 44 Det ska dock preciseras att denna omständighet, såsom Litauens, Frankrikes och Nederländernas regeringar samt Europeiska kommissionen i huvudsak har påpekat i sina skriftliga yttranden, inte i sig utgör något hinder för att tillämpa artikel 12.2 b i direktiv 2011/95.
- 45 Den omständigheten att den som ansöker om internationellt skydd har avtjänat sitt straff är nämligen endast en av flera omständigheter som ska beaktas vid bedömningen av huruvida den sökande ska anses omfattas av det skäl till undantag från flyktingstatus som anges i denna bestämmelse. För att bedöma hur grovt det aktuella brottet är ska den behöriga myndigheten bland annat undersöka vilken typ av gärning det är fråga om, vilket straff som föreskrivs och har utdömts, hur lång tid som har förflutit sedan den brottsliga gärningen begicks, den berörda personens beteende under denna period och eventuell ånger som han eller hon har get uttryck för.
- 46 Dessutom ska det erinras om att ett beslut att, med stöd av artikel 12.2 i direktiv 2011/95, inte bevilja en person flyktingstatus inte innebär ett ställningstagande till huruvida vederbörande kan avlägsnas till sitt ursprungsland, vilket utgör en separat fråga (se, analogt, dom av den 9 november 2010, B och D, C-57/09 och C-101/09, EU:C:2010:661, punkt 110).
- 47 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 12.2 b i direktiv 2011/95 ska läst mot bakgrund av artikel 18 i stadgan tolkas så, att myndigheterna, och i förvarande fall de behöriga domstolarna, i den berörda medlemsstaten, vid prövningen av huruvida gärningar som begåtts av en person som ansöker om internationellt skydd och som i övrigt uppfyller kriterierna för att beviljas flyktingstatus omfattas av det skäl till undantag från flyktingstatus som anges i artikel 12.2 b, ska ta hänsyn till den omständigheten att den sökande har avtjänat det straff som denne dömdes till för de gärningar som han eller hon begått, men att denna omständighet inte i sig hindrar att sökanden kan nekas flyktingstatus med stöd av denna bestämmelse.

48 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (tredje avdelningen) följande:

Artikel 12.2 d i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, ska läst mot bakgrund av artikel 18 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna

ska tolkas så,

att myndigheterna, och i förvarande fall de behöriga domstolarna, i den berörda medlemsstaten, vid prövningen av huruvida gärningar som begåtts av en person som ansöker om internationellt skydd och som i övrigt uppfyller kriterierna för att beviljas flyktingstatus omfattas av det skäl till undantag från flyktingstatus som anges i artikel 12.2 b, ska ta hänsyn till den omständigheten att den sökande har avtjänat det straff som denne dömdes till för de gärningar som han eller hon begått, men att denna omständighet inte i sig hindrar att sökanden kan nekas flyktingstatus med stöd av denna bestämmelse.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: litauiska.

ⁱ Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.